

at Rentefoden frigives. Der er allerede flere Veie, ad hvilke der lovligen kan tages høiere Rente af dette Slags Laan, og det er unægtligt ogsaa med Hensyn til saadanne Laan, at der hyppigt afviges fra den lovligt bestemte Rentefod, ligesom det ogsaa er ved dette Slags Laan, at Nagerloven lettest kan eluderes. Heller ikke kan det nægtes, at mange Statsborgere ere af den Overbeviisning, at Rentefodens Fastfættelse er en Uting, er skadelig baade for Laantager og Laangiver og fremkalder en demoraliserende Bestræbelse efter at omgaae Loven, og af Hensyn til denne ikke lidet udbredte Mening kunde det maaskee ogsaa forsvares at gaae ind paa den deelvise Frigivelse, som Lovudkastet foreslaaer. Erfaringen vilde da her vise, hvorvidt det kunde være tilraadeligt i en senere Tid at gaae videre i denne Retning. Man kunde maaskee berygte, at Frigivelsen af Rentefoden for dette Slags Laan kunde bevirke, at mange Udlaan af Kapitaler i faste Eiendomme vilde blive indbragne for paa anden Maade at gjøres frugtbringende mod høiere Renter, men dette troe vi dog kun kan antages i meget ringe Grad at ville blive Tilfældet, thi, ligesom Beskyrerne af Umyndiges og offentlige Stiftelsers Midler, samt af Kreditforeningerne, ikke kunne indlade sig paa Udlaan af de dem underlagte Kapitaler paa anden Maade end mod Sikkerhed i faste Eiendomme, saaledes troe vi og, at den større Fleerhed af Kapitalister vil foretrække Sikkerheden og Fastheden for deres Penge og disses Udbytte for et noget større, men usikkrere og mere verxlende, Udbytte og med større Risiko for Kapitalen. Dette Slags Laan ere i Almindelighed ogsaa kun stiftede for kortere, og i Regelen for en bestemt Tid, saa at Dyrhævvelsen af den bestemte Rentefod her vil have en langt mindre indgribende Betydning, medens det paa den anden Side vel kan forventes, at enkelte sige Laan ville kunne erholdes noget billigere, naar de Vedkommende ikke behøve at gaae Omveie for at opnaae dem.

Da saaledes Mange ansee en Reform i dette Forhold for ønskelig;

da der allerede nu er flere lovlige Veie, ad hvilke Penge, uden Sikkerhed i faste Eiendomme, kunne udlaanes til høiere Rente end den lovbestedte;

da Loven med Hensyn til Udlaan, for hvilke der ikke gives Sikkerhed i faste Eiendomme, let lader sig eludere og altsaa ikke kan overholdes; og

da Frigivelsen af Rentefoden for dette Slags Laan ikke antages at ville udøve nogen skadelig Virkning med Hensyn til de nu eksisterende Udlaan i faste Eiendomme, saa indstiller den ovennævnte Majoritet, at Lovudkastets § 1 vedtages.

Undertegnede Westenholtz, Larsen og Christensen ere derimod af den Formening, at Rentefoden bør frigives ogsaa ved Udlaan i faste Eiendomme. Vi kunne i saa Henseende henholde os til de mange vægtige Grunde, som de Lovudkastets ledsagende Motiver have anført i denne Retning og som vi ikke kunne finde svækkede ved de der fremsatte Betænkkeligheder. Ligeledes henwise vi til Forhandlingerne om denne Gjensidighed i den Koeskildose Provindsstaterforsamling 1838 og 1840, og navnlig til tvende af den nuværende Indenrigsminister i Forening med 2 andre Deputerede, der nu begge ere Bankdirecteurer, afgivne Betænkninger (1838 II. Pag. 2818 ff. 1840 II. Pag. 2504 ff.), idet vi dog bemærke, at disse Forhandlinger ikke ledede til Indgivelse af den foreslaaede Petition om Rentefodens Frigivelse. Til disse Henviisninger skulle vi kun føie, at Nødvendigheden af at tillade en høiere Rentefod i Virkeligheden er anerkjendt ved de tidligere Nationalbanken og Husestercréditkassen i Kjøbenhavn og i de senere Aar Kreditforeningerne indrømmede Tilladelser til at betinge høiere Rente end 4 pCt. om Aaret, og det, uanset at navnlig Kreditforeningerne udbetale deres Laan med Obligationer, der endnu ikke have naaet pari og ofte staaet betydeligt derunder, ligesom ogsaa ved de hyppigt ansøgte og aldrig nægtede Bevillinger til at svare 5 pCt. Rente —; det Samme fremgaaer af den hyppige Brug af Accomodationsobligationer ved Laan hos Nationalbanken og Centralkassen. Og